

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra MED KUL OG KRIDT SKITSER (FORAAR 1872)

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 91. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-drachmann01-shoot-idm139703123537552.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Altsaa, Langelinje vrimlede. Det snadrede, pippede, kaglede, galede, 92 brølede, gøede, miauede osv. i det uendelige. Det første, jeg gjorde, var at blive forbavset, jeg kan gerne sige uhyggelig; det næste var, at jeg saa' opmærksom til, og det tredje at jeg opdagede, at Kaulbachs Illustrationer til Reineke-Fuchs og Grandvilles til *Le diable à Paris* var højst træffende naturalistiske Illustrationer, hvilket jeg, i det mindste for den første, alt andet end naturalistiske, Malers Vedkommende forhen ikke rigtig havde haft Øje for. Jeg saa' værdige, respektable Høner med Kyllinger for og bag, større og mindre. Jeg saa' Haner med Hanekam, og som med de bekendte Hanefjed spankede forbi de stakkels Høns og tilkastede dem en passant forskellige smægtende eller uforskammede Blikke. Jeg saa' glade, trivelige Ænder, i Reglen flere i Følge, som rokkede af Sted med Galosker over Svømmefødderne, og som rabbede og snadrede om Kaps, uden i nogen synderlig Maade at lade sig genere af de vandkæmmede Jagthunde eller de misøjede Støvere, der nu og da snusede noget temmeligt nærgaaende til dem. Det vrimlede af vraltende Dogger med smaa, gnavne Mopper ved Siden. Hver Gang en lille Perlehøne eller en anden fiks lille Skabning kom strygende et saadant gnavent Par forbi, saa' Parret arrigt til Siden og stak derpaa Hovederne sammen og knurrede over Pyntesygen og Forfængeligheden. Gamle, adstadige Bulbidere, som maaske i deres Ungdom kunde have været glubske nok, men som nu havde mistet baade Tænder og Glubskhed, kom drivende alene hen ad "Linjen" ; de saa' hverken til højre eller til venstre, men gik med et vist længselsfuldt Træk om den hængende Mund, som om et godt Karbonadeben, helst med lidt Kød ved, ikke vilde være dem et ukærkomment Syn ved deres Tilbagekomst til Byen. Unge Krager i sort, med hvidt om Halsen og med Dun om Næbbet, kom hoppende den ene efter den anden eller flere i Flok. De pludrede væk i deres Kragemaal og gav deres Besyv med om alting; hyppigst holdt de Udkig efter de smaa Gæs, der gik dem forbi, og de tav kun stille, naar de passerede en gammel, graa Krage med Hovedet nede imellem Skuldrene og med Briller paa Næbbet Morsomt nok, paa de unge og paa de gamle Krager var der i Grunden ingen stor Forskel; man kunde i hvert Tilfælde aldrig tage fejl af, at de første vilde ende som de sidste. At forveksle dem med de sorte Ravne, hvoraf nogle sværmede omkring med de frie, lystige Maager, var der aldeles ikke Tale om.